

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.I.20.514/2019/4.szám

A Szegedi Ítéltábla a dr. Imre Márton ügyvéd által képviselt **felperes neve (címe)** szám alatti lakos felperesnek - a dr. Waldmann Gábor ügyvéd által képviselt **alperes neve (címe)** szám alatti székhelyű alperes ellen sajtó-helyreigazítás elrendelése iránt indított perében a Szegedi Törvényszék 2019. szeptember 12. napján kelt 7.P.21.105/2019/6. számú ítélete ellen a felperes részéről 7. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

Í T É L E T E T:

Az elsőfokú bíróság ítéletét **megváltoztatja** az alábbiak szerint:

Kötelezi az alperest, hogy 5 napon belül tegye közzé a **www....** portál kezdő oldalán 24 órán keresztül, valamint a 2019. ... napján megjelent „Beismerés: Másodszor ismeri el a milliárdos **(felperes neve)**, hogy cégének külföldi munkavállalók dolgoznak, magyarok helyett" című cikk címe alatt, annak szövege előtt mindaddig, amíg a cikk a honlapon elérhető, de legalább 30 napig a fenti cikkben használttal megegyező betűtípussal és betűmérettel a következő helyreigazító közleményt:

„Helyreigazítás

A **www....** internetes honlapon 2019. ... napján „Beismerés: Másodszor ismeri el a milliárdos **(felperes neve)**, hogy cégének külföldi munkavállalók dolgoznak, magyarok helyett" című cikkben valótlanul állítottuk, hogy a felperes cége, a **(cég neve)** nem magyar, hanem külföldi, Európai Unión kívüli munkavállalókat alkalmaz."

A felperest perköltség fizetésére kötelező rendelkezést mellőzi, és kötelezi az alperest, hogy az állami adóhatóság külön felhívására fizessen meg a Magyar Államnak 36 000 (harminchatezer) Ft elsőfokú és 48 000 (negyvennyolcezer) Ft másodfokú eljárási illetéket.

Megállapítja, hogy a felperes 36 000 (harminchatezer) Ft illeték visszatérítésére jogosult.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

Az alperes kiadásában megjelenő **www....** online sajtótermékben 2019. ... napján "Beismerés: Másodszor ismeri el a milliárdos **(felperes neve)**, hogy cégének külföldi munkavállalók

dolgoznak, magyarok helyett" címmel jelent meg cikk az alábbi tartalommal: „A **(párt neve)** milliárdos jelöltje folyamatosan **(város neve)** gazdaságát kritizálja, miközben saját cége nem magyar, hanem külföldi, Európai Unión kívüli munkaerőt alkalmaz. Teszi ezt úgy, hogy a **(cég neve)** jelenleg nagy részben közpénzből finanszírozott építkezéseken dolgozik. Nem értjük, ha neki ilyen fontos a magyar munkaerő, akkor miért nem tiltja meg az alvállalkozóknak a külföldi munkaerő alkalmazását? Miért nem tesz a külföldi munkaerő alkalmazása ellen?” Az írás alatt megtalálható a felperes Facebook oldalának képernyőmentése, amelyen a felperes következő válasza szerepel: „Nem alkalmazok. Alvállalkozók alkalmaznak, úgy ahogy a jelen pillanatban a legtöbb beruházásnál”.

A felperes helyreigazítási kérelemmel fordult az alpereshez, amelynek az nem tett eleget.

A felperes keresetében a kifogásolt cikk megjelenésének megfelelő terjedelemben, szedési módban és ugyanazon a helyen az alábbi tartalmú helyreigazító közlemény közzétételére kérte kötelezni az alperest:

„Helyreigazítás:

A www.... internetes honlapon 2019. ... napján 17 óra 54 perckor „Beismerés: Másodszor ismeri el a milliárdos **(felperes neve)**, hogy cégének külföldi munkavállalók dolgoznak, magyarok helyett” címmel megjelent cikkben közölt valótlan tényállításokkal összefüggésben:

Valótlanul közöltük, hogy a **(párt neve)** milliárdos jelöltje folyamatosan **(város neve)** gazdaságát kritizálja, miközben saját cége nem magyar, hanem külföldi, Európai Unión kívüli munkaerőt alkalmaz.

Az általunk közöltekkel ellentétben a valóság az, hogy a **(cég neve)** alkalmazásában sosem dolgozott és jelenleg sem dolgozik külföldi munkavállaló. Előfordulhat, hogy alvállalkozók dolgoztatnak külföldieket, de a **(cég neve)**-nél csakis hazai munkavállalók dolgoznak.

A fentiekre figyelemmel az általunk korábban a honlapunkon megjelent internetes híranyag a címében is félrevezető, valamint megtévesztésre alkalmas volt.”

Állította, a helyreigazítani kért közlések valótlanok. Előadta, a cikkben írtakkal szemben az érdekeltségébe tartozó **(cég neve)** nem alkalmaz sem külföldi, sem Európai Unión kívüli munkavállalókat, ez az alvállalkozóknál fordulhat elő. Álláspontja szerint a sérelmezett közlés alkalmas volt arra, hogy a valóságos tényeket elferdítse, ezáltal az olvasóban negatív vélemény alakuljon ki róla polgármester-jelölti tevékenységével kapcsolatban, így a valótlan tartalmú írás a jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát is sérti.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Védekezése szerint a cikk szövege tartalmazza, hogy a felperes alvállalkozói foglalkoztatnak nem magyar munkavállalókat, rögzíti továbbá a felperes Facebook-oldalát, ezért az írás egészében és összefüggéseiben megfelel a valóságnak. Utalt arra, a felperest érintően nem lépte túl a közösséget közügyekben megillető tájékoztatás kereteit.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, fizessen meg az alperesnek 12 700 Ft perköltséget. Határozatának indokolásában kifejtette, a sérelmezett közlések nem a felperesre mint természetes személyre, hanem az érdekeltségi körébe tartozó gazdasági társaságra vonatkoznak, ezért a felperes - a személyére vonatkozó közlés hiányában - nem kérhet helyreigazítást. Ennek ellenére vizsgálta, hogy a sérelmezett közlés valótlan-e. Megállapította, a cikk - annak szövegét összefüggésében értékelve - nem tartalmaz valótlan tényállítást, mivel az átlagolvasó a fővállalkozó és az alvállalkozók között nem tesz különbséget, egy adott kivitelezést vagy egy adott gazdasági tevékenységet a fővállalkozóval

azonosít. Ebből azt a következtetést vonta le, hogy a felperes beismerése, amely szerint alvállalkozói foglalkoztatnak külföldi munkavállalókat, az átlagolvasó számára azt jelenti, a **(cég neve)** foglalkoztatja őket, s miután ez valós tény, e körben helyreigazítás nem kérhető. A sérelmezett cikk előzményeként megjelent további alperesi cikkeket - a felperes indítványával szemben - bizonyítási eszközként nem vette figyelembe, tekintettel arra, hogy azokra nincs utalás a perbeli írásban.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak keresete szerinti megváltoztatását kérte. A másodfokú bíróságtól gyakorolni kért felülbírálati jogkörként a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (továbbiakban: Pp.) 369. § (3) bekezdés a), c) és d) pontjait jelölte meg. Jogi érvelése szerint a **(cég neve)**-vel kapcsolatos közlések is az ő személyére vonatkoznak, vele kapcsolatban tartalmazznak tényállításokat, a cikk ugyanis egészében véve lényegében arról szól, hogy polgármester-jelöltként mennyire szavazható, hiszen a politikai nyilatkozataiban éppen a cikkben írt tényekkel ellentétes álláspontot, politikai programot képvisel. Álláspontja szerint a cikk valótlan tényeket közöl, mivel annak egésze és a használt szavak szó szerinti jelentéstartalma alapján az olvasó azt a következtetést vonja le az írásból, hogy a vezetése alatt álló cégben külföldi munkavállalókat alkalmaz munkaviszonyban, ezért polgármester-jelöltként szavazhatatlan. Kiemelte, az előzményi cikkek igazolják, az alperes tudatában volt annak, hogy cége nem foglalkoztat külföldi munkavállalókat, ebből következően szándékosan és rosszhiszeműen jelentette meg a valótlan tartalmú közleményt. Véleménye szerint közszereplőként sem kell túrnie az ilyen jellegű jogsértést.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte annak helyes indokaira tekintettel.

A fellebbezés **alapos**.

A Pp. 370. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a fellebbezés 371. § (1) bekezdés d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak. E jogszabályi rendelkezésből következően korlátot nemcsak az képez, hogy a fellebbező fél milyen tartalmú másodfokú döntést kért, hanem az is, hogy ezt milyen indokkal teszi, melyik eljárási vagy anyagi jogszabály megsértésére hivatkozik, továbbá hogy felülbírálati jogkörei közül melynek vagy melyeknek a gyakorlását kéri a másodfokú bíróságtól.

Ennek megfelelően a felülbírálat keretében a fellebbezés indokait is figyelembe véve az ítélőtáblának azt kellett vizsgálnia, az elsőfokú bíróság ítélete megfelel-e az anyagi jogszabályoknak, ténymegállapításai és az abból levont következtetései helytállóak-e.

Megalapozottan vitatta a felperes az elsőfokú ítélet keresetösségi jog hiányát érintő jogi álláspontját. A Legfelsőbb Bíróság (Kúria) PK 12. számú állásfoglalás II. pontja szerint sajtóhelyreigazítás iránti igény elbírálásánál a sajtóközleményt a maga egészében kell vizsgálni, az egymással összetartozó részeit összefüggésükben kell értékelni, és az értékelésnél tekintettel kell lenni a társadalmilag kialakult közfelfogásra is. Az ítélőtábla egyetért a felperes fellebbezésében kifejtett azon álláspontjával, hogy a kifogásolt sajtóközlemény a felperes személyét az érdekeltségi körébe tartozó üzleti vállalkozás kapcsán határozza meg, ezáltal jellemzi, mutatja be a felperes személyét. A közlemény egésze nem a felperes személyéhez kapcsolódó gazdasági társaság tevékenységének bemutatását célozza, hanem kifejezetten a felperesről mint természetes személyről tartalmaz tényállítást. Ezt oly módon teszi, hogy a felperes

érdekeltségébe tartozó gazdasági társaság tevékenységével kapcsolatos tényeket közöl ugyan, de a felperes e cégben betöltött meghatározó szerepére utalva. A cikk lényegében arról informálja az olvasót, hogy a felperes a hozzá köthető cég gazdasági tevékenysége során a politikai programjával szemben a külföldi munkavállalók foglalkoztatása ellen nem lép fel. Az olvasóban nem a **(cég neve)** tekintetében alakult ki egy kép, hanem arról kap információt, hogy a felperes közreműködik a külföldiek foglalkoztatásában. Téves ezért az elsőfokú bíróság felperes kereshetőségi jogának hiányára vonatkozó jogi álláspontja.

A jogvita e közléssel kapcsolatos érdemét illetően helytállóan fejtette ki az elsőfokú bíróság, hogy a korábbi cikkeknek a jogvita mikénti elbírálása szempontjából nincs jelentősége. Nem ért egyet ugyanakkor az ítéletábra az elsőfokú bíróságnak azzal - a felperes által a fellebbezésben is vitatott - álláspontjával, hogy a felperes által helyreigazítani kért közlés valós. A sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény 12. § (1) bekezdése értelmében a sajtó-helyreigazítási jog tényalapja a valamely médiatartalomban valótlán tény állításával, híreszteléssel vagy való tények hamis színben való feltüntetésével okozott sérelem. E jogszabályi rendelkezésből következően a sajtó-helyreigazítás joga a médiában szereplő személyek joga a valótlán tényállítások kiigazítására, amely a közszereplőket is megilleti. E körben is irányadó a Legfelsőbb Bíróság (Kúria) már hivatkozott PK 12. számú állásfoglalása, miszerint a jogsértés elbírálásánál tekintettel kell lenni a szövegkörnyezetre, és az egymáshoz tartalmilag szorosan kapcsolódó, egymással összetartozó részeket összefüggésükben kell vizsgálni. Lényeges mindemellett az is, a közlés jogsértő jellegének megítélésénél jelentősége van annak, hogy ha a kifogásolt közleménynek több lehetséges értelmezése is van, és ebből legalább egy alkalmas a jogsérelem megállapítására, akkor ezen értelmezést kell az érintett szempontjából alapul venni. A méltányos értelmezés elve szerint a közlésben rejlő értelmezési nehézségek hátránya nem terhelhető az érintettre. Az alperes által sem vitatott tény, hogy a **(cég neve)**-vel nem áll munkaviszonyban külföldi, Európai Unió kívüli munkavállaló, mint ahogyan az is, a **(cég neve)** alvállalkozói foglalkoztatnak külföldi munkavállalókat. Helytállóan hivatkozott fellebbezésében a felperes arra, hogy e tények megkülönböztetésének jelentősége van. A fővállalkozó és az alvállalkozó ugyanis köznap értelemben sem azonosítható, a két fogalom közti különbséggel az átlagolvasó is tisztában van, amint azzal is, az alvállalkozó az általa foglalkoztatott munkavállalók személyéről maga dönt, abba a fővállalkozónak - a közte és az alvállalkozó közötti eltérő megállapodás hiányában - nincs beleszólása. Ezért az a tényállítás, hogy a felperes saját cége, a **(cég neve)** külföldi, Európai Unió kívüli munkaerőt alkalmaz, lényegtelen tévedésnek nem tekinthető valótlán tartalmú közlés. Ezt követően a cikk ugyan utal arra, hogy ilyen munkavállalókat az alvállalkozók alkalmaznak, és az erre vonatkozó felperesi nyilatkozat is látható az írás után, ezekből azonban nem vonható le olyan következtetés az átlagolvasó számára, hogy a felperes cégével közvetlenül nem állnak munkaviszonyban külföldi, Európai Unió kívüli munkavállalók. Az alvállalkozókra utalás ugyanis nem oly módon történt, amely kizárná a **(cég neve)** általi közvetlen foglalkoztatást, így a közlés akként is érthető, hogy a **(cég neve)**-vel is állnak munkaviszonyban külföldi, Európai Unió kívüli munkavállalók. Mindezekre figyelemmel a felperes helyreigazítás iránti igénye alapos, ezért az ítéletábra a sérelmezett cikk fentiekben megjelölt tényközlése tekintetében kötelezte az alperest a rendelkező rész szerint megfogalmazott helyreigazító közlemény közzétételére, amelyből egyértelműen következnek a való tények is, így azok külön feltüntetése szükségtelen.

A kifejtettetekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta.

Az ítélet megváltoztatására figyelemmel a felperes teljes egészében pernyertes lett, azonban az elsőfokú eljárásban felszámított, megbízási szerződésen alapuló ügyvédi munkadíjat - a megbízási

szerződés csatolásának hiányában - nem igazolta, míg a másodfokú perköltsége felszámítását elmulasztotta, így az ítéletábra azokról nem dönthetett [Pp. 81. § (2) bekezdés, 82. § (3) bekezdés].

Az eljárásban a feleket az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (továbbiakban: Itv.) 62. § (1) bekezdés f) pontja alapján megillető illetékfeljegyzési jog folytán az alperes a teljes pervesztességére tekintettel köteles megfizetni az elsőfokú és másodfokú eljárási illetéket a Pp. 101. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése alapján.

A felperes az általa - az eljárásra irányadó tárgyi illetékfeljegyzési jog következtében - szükségtelenül megfizetett 36 000 Ft eljárási illeték visszatérítésére jogosult az Itv. 80. § (1) bekezdés f) pontja alapján.

Szeged, 2019. október 29.

Dr. Szeghő Katalin s.k.. Tolna András s.k.
a tanács elnöke előadó bíró

. Bálint Attila s.k.
táblabíró